

15. søndag efter Trinitatis

Tid og sted: 24/9 2017, Jerlev kl. 10.30 (Ødsted 14)

Skriftlæsninger

1 Mos 8,20-22;9,12-16: Noa og regnbuen

Gal 5,25-6,8: Bær hinandens byrder

Matt 6,24-34: Se himlens fugle; de sår ikke og høster ikke og samler ikke i lade, og jeres himmelske fader giver dem føden.

Salmevalg

729: Nu falmer skoven

42: I underværkers land jeg bor

728: Du gav mig, o Herre, en lod af din jord

476: Kornet, som dør i jorden

730: Vi pløjed' og vi så'de

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus

Jesus sagde: ”Ingen kan tjene to herrer. Han vil enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og

ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon.

Derfor siger jeg jer: Vær ikke bekymrede for jeres liv, hvordan I får noget at spise og drikke, eller for, hvordan I får tøj på kroppen. Er livet ikke mere end maden, og legemet mere end klæderne? Se himlens fugle; de sår ikke og høster ikke og samler ikke i lade, og jeres himmelske fader giver dem føden. Er I ikke langt mere værd end de? Hvem af jer kan lægge en dag til sit liv ved at bekymre sig? Og hvorfor bekymrer I jer for klæder? Læg mærke til, hvordan markens liljer gror; de arbejder ikke og spinder ikke. Men jeg siger jer: End ikke Salomo i al sin pragt var klædt som en af dem. Klæder Gud således markens græs, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, hvor meget snarere så ikke jer, I lidettroende? I må altså ikke være bekymrede og spørge: Hvordan får vi noget at spise og drikke? Eller: Hvordan får vi tøj på kroppen? Alt dette søger hedningerne jo efter, og jeres himmelske fader ved, at I trænger til alt dette. Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift. Så vær

da ikke bekymrede for dagen i morgen; dagen i morgen skal bekymre sig for det, der hører den til. Hver dag har nok i sin plage.”

Prædiken

Da jeg i går havde læst prædikenteksten til i dag var min umiddelbare tanke, at det var et vidunderligt budskab, at vi ikke skal bekymre os for dagen i morgen, og jeg følte helt bestemt, at budskabet var direkte møntet på mig: Du skal ikke bekymre dig for dagen i morgen... så jeg besluttede, at der ikke var nogen grund til at skrive en prædiken.

Men så vågnede jeg desværre med et chok i morges... shit, shit, shit! Jeg har ikke skrevet nogen prædiken! Rædslen gik pludselig op for mig, og jeg var nødsaget til at bide i det sure æble og gå i gang med forberedelserne. Nu var det på høje tid at bekymre sig for dagen i dag.

Nu er der bare det ved teksten, at man ikke kan tage ordene ud af deres kontekst uden at forvrænge budskabet. Bekymringsløsheden må ikke blive en undskyldning for at forberede sig ordentligt.

Jesus taler derimod om to forskellige slags bekymringer: Der er på den ene side de bekymringer, der angår os selv... er der nu mad nok til i morgen? Har jeg tøj at tage på? I dag kunne vi i stedet bruge disse eksempler: Er der nu penge nok til at betale varmeregningen? Og hvis bilen går i stykker, har vi så råd til at få den på værksted? Eller: Hvad tænker de andre om mit tøj?

Og så er der på den anden side de bekymringer, der angår Gud og vores næste.

Bekymringer skal her ikke forstås som spekulationer, altså de her småbekymringer vi altid gør os om alt muligt, som fylder tankerne et øjeblik eller et par minutter, og så er de væk igen. Udtrykket ”bekymre sig for” skal forstås i betydningen ”at drage omsorg for”, ”at tage sig af”.

Helt kort sagt, så er meningen med Jesu tale, at vi ikke skal være så selvoptagede og gå op i vore egne behov; derimod skal vi stole på, at Gud dækker vores grundlæggende behov, så vi i stedet kan tage os af hinanden, så vi kan ”søge Guds rige”, som der står i teksten.

Hvis jeg overfører det på min egen forberedelse af prædikenen, så kan man sige, at jeg groft sagt har to grunde til at skrive en prædiken. Den ene grund er, at det er mit job. Jeg er ansat til at være præst lige her, og én af mine opgaver er at holde gudstjeneste og prædike. Det er ikke noget krav, at mine prædikener er gode – jeg får min løn alligevel; men hvis jeg nu nægtede at prædike, så ville jeg nok blive fyret.

Den anden grund til at skrive prædiken er, at jeg skal forkynde evangeliet om Jesus Kristus for dem, der kommer til gudstjeneste. For meningen med prædikenen er, at historien om Jesus bliver genfortolket i hver ny tid, og at den historie bliver hørt, så den vækker tro, håb og kærlighed i dem, der lytter.

Og I kan vel nok høre, hvilken af grundene, der ansporer mig til at gøre mig umage med prædikenforberedelserne! Jeg skal ikke benægte, at der uger, hvor jeg skriver prædikener, fordi det er min pligt, fordi jeg er ansat til det, og det giver mig brød på bordet og tøj på kroppen. Eller også er der uger, hvor jeg i højere grad er drevet af min

egen forfængelighed, når jeg skriver prædikener: Hvis jeg skriver en god prædiken, så kan det være, jeg bliver beundret for det. Men hvis jeg altid er optaget af mine egne bekymringer, når jeg skriver prædiken, så bliver det et stort pres, så bliver det hårdt at forberede sig og skrive. I stedet siger Jesus: Jeg tager dine bekymringer fra dig. Jeg sørger for, at du får dækket dine behov, så du frit og med glæde kan koncentrere dig om at tjene Gud og din næste.

Vi fejrer høstgudstjeneste. Konfirmanderne har båret afgrøder frem i kirken for at vi kan ære Gud og vise vores taknemmelighed for alt det, vi får givet. Selvom landbruget er blevet mekaniseret, og selvom risikoen for, at høsten slår fejl i dag er blevet drastisk formindsket, og vi snarere taler om, at høsten kan være over gennemsnit eller under gennemsnit, så er det dog stadig sådan, at vi er afhængige af vejret; vi er afhængige af, at der kommer sol og varme og regn. Og kornet vokser, mens vi sover. Bonden er afhængig af sin jord og af vejret, og på samme måde, er alle mennesker afhængige af et eller andet, for

eksempel venner og familie, et sted at bo, vand og varme, ilt! – men også af tro, håb og kærlighed. Alt det, vi er afhængige af, skylder vi ikke os selv. Det er alt sammen noget, vi har fået.

Vi kan så med rette spørge: Er det Gud, der har givet os det? Vi ved det ikke. Vi ved ikke, om det kommer fra Gud, eller om det er et sammenfald af tilfældigheder. Vi ved blot, at velsignelsen er stor; at vi har fået så meget, at vi i det mindste skylder vores forældre vores liv; at liv i sig selv er noget uendeligt værdifuldt, som intet menneske kan tage æren for.

Jeg tror, at Gud er liv. Jeg tror, at livet er værdifuldt, fordi vi har fået det af Gud. Jeg mener, at det er godt at vise taknemmelighed over for Gud, for når vi gør det, så bliver vi lidt mindre optaget af os selv. Så bekymrer vi os mindre om vores eget, om næste måneds regninger, om vi nu er gode nok i skolen, om vores hår sidder godt, om vi har råd til vinterdæk, om høsten kommer i hus. For Jesus siger, at vi ikke skal være så selvoptagede og bekymre os om vore egne behov. Vi skal derimod stole på, at Gud dækker vore

grundlæggende behov, så vi i stedet kan tage os af hinanden.

Det var sådan, vi sang inden prædikenen... Sådan synger vi også i sidste salme: Ja, tak, du kære Fader, så mild, så rig, så rund, for korn i hæs og lader, for godt i allen stund! Vi kan jo intet give, som nogen ting er værd, men tag vort stakkels hjerte, så ringe som det er...

Det er godt at være taknemmelig. Det er godt at glemme sine egne småbekymringer, og det er godt at opdage, at livet er mere end maden, og at kroppen er mere end tøjet. Der er et værdifuldt liv. Der er tro og håb og kærlighed, som fylder livet med mening og glæde; der sidder et menneske ved siden af os, eller på bænken foran, der har brug for os, og som vi har brug for. Det ham, vi skal bekymre os om, det hende, vi skal bekymre os om. Og prædikenen til næste søndag vil jeg forberede i lidt bedre tid! Amen.